18/11/2022

Μητροπολίτης Μεσογαίας: Η Εκκλησία μας καλεί να πετάξουμε τα σκοτάδια της καρδιάς μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Το μήνυμά του για τη νηστεία των Χριστουγέννων εξέδωσε ο Μητροπολίτης Μεσογαίας, Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος.

“Πάντοτε η Εκκλησία, όταν θέλει να μας μυήσει στον πνευματικό κόσμο, μας προκαλεί να «επαρθώμεν ενθέως», να φύγουμε από την κατάσταση που βρισκόμαστε και να ανεβούμε σε όρη πνευματικά. Μας καλεί να πετάξουμε κάποια βάρη μας, και τέτοια βάρη είναι οι αμαρτίες μας, τα πάθη μας, τα σκοτάδια της καρδιάς μας. Αυτή την περίοδο ας πάμε στην εξομολόγηση, όχι απλώς για να τα πούμε επειδή πρέπει, αλλά επειδή έχει ανάγκη η ψυχή μας να ακουμπήσει πάνω στο πετραχήλι του πνευματικού, στο λέντιο του Κυρίου, και να καταθέσει ενώπιον του Χριστού τις αμαρτίες και τα κρίματά της. Να πάμε με μετάνοια ταπεινά και να

ανοίξουμε την καρδιά μας ενώπιον του Θεού", υπογραμμίζει μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου

Τις μέρες αυτές, ανοίγει η περίοδος της Σαρακοστής των Χριστουγέννων, η περίοδος της νηστείας και της προετοιμασίας για τη μεγάλη εορτή της Θείας Ενανθρωπήσεως. Ποιο είναι όμως το αληθινό νόημα των Χριστουγέννων; Πως πρέπει να ζήσουμε τη Γέννηση του Χριστού; Μήπως κάτι πρέπει να κάνουμε λίγο διαφορετικό, πιο ουσιαστικό την περίοδο που ξανοίγεται μπροστά μας; Μήπως η μέριμνα του εορτασμού κάποιες φορές σκεπάζει την ουσία της εορτής;

«Θεός εφανερώθη εν σαρκί» γράφει ο Απόστολος Παύλος στον Τιμόθεο (Α΄ Τιμ. γ΄ 16). Ο Θεός γίνεται άνθρωπος, όχι άγγελος η κάτι άλλο· ενδύεται την δική μας φύση, την ανθρώπινη, αυτήν τιμά και υπερυψώνει. Και τούτο «ίνα τον Αδάμ Θεόν απεργάσηται» – για να γίνει ο άνθρωπος θεός. Αυτός είναι ο προορισμός μας. Σε αυτήν την λογική είναι εντεταγμένη η Εκκλησία μας. Με φόντο αυτή την πραγματικότητα καταλαβαίνει τα **Χριστούγεννα**. Λέμε συχνά για τον εαυτό μας προκειμένου να δικαιολογηθούμε: «ε, άνθρωπος είμαι κι εγώ». Πόσο λάθος είναι μία τέτοια αντίληψη! Σκοπός μας δεν είναι να παραμείνουμε άνθρωποι, αλλά να μπολιαστεί η αγριάδα της ανθρώπινης φύσης και να βγάλει το αγλαόκαρπο δέντρο του ενχριστωμένου ανθρώπου, του ανθρώπου που έχει θεϊκά χαρακτηριστικά.

Πρέπει λοιπόν να γίνει λίγο ανάλαφρη η ψυχή μας· να ανέβουμε λίγο πιο ψηλά. Πάντοτε η Εκκλησία, όταν θέλει να μας μυήσει στον πνευματικό κόσμο, μας προκαλεί να «επαρθώμεν ενθέως», να φύγουμε από την κατάσταση που βρισκόμαστε και να ανεβούμε σε όρη πνευματικά. Μας καλεί να πετάξουμε κάποια βάρη μας, και τέτοια βάρη είναι οι **αμαρτίες** μας, τα πάθη μας, τα **σκοτάδια της καρδιάς μας.** Αυτή την περίοδο ας πάμε στην εξομολόγηση, όχι απλώς για να τα πούμε επειδή πρέπει, αλλά επειδή έχει ανάγκη η ψυχή μας να ακουμπήσει πάνω στο πετραχήλι του πνευματικού, στο λέντιο του Κυρίου, και να καταθέσει ενώπιον του Χριστού τις αμαρτίες και τα κρίματά της. Να πάμε με μετάνοια ταπεινά και να ανοίξουμε την καρδιά μας ενώπιον του Θεού.

Να πούμε αυτά που είναι μεγάλα και υποδουλώνουν την ψυχή μας, αυτά που θεωρούμε μικρά και είναι ύπουλα, αυτά που συνήθως δεν ομολογούμε ούτε και στον εαυτό μας και του τα κρύβουμε φοβούμενοι ότι θα απογοητευθούμε. **Να πάμε και να εξομολογηθούμε** το πως ζούμε, τι νοιώθουμε, τις σκέψεις που διαταράσσουν την κατάσταση της ψυχής μας· ότι δεν μπορούμε να υποχωρήσουμε, ότι διαρκώς κατακρίνουμε, αισθανόμαστε υπεροχικά, είμαστε εύκολοι στο ψέμα, αδύνατοι στην πίστη, ακάθαρτοι στην διάθεση… Μπροστά στον Θεό, «ενώπιοι

ενωπίω», το πρώτο πράγμα που πρέπει να πετάξουμε είναι οι αμαρτίες μας.

Υπάρχει και ένα δεύτερο: είναι οι μέριμνές μας. **Το μυαλό μας είναι γεμάτο από ενοχλητικές σκέψεις.** Διαρκώς σκεφτόμαστε απίστευτα πράγματα και τα μεγαλοποιούμε σαν να νομίζουμε ότι με την πολλή σκέψη θα βρούμε και τη λύση. Δεν είναι έτσι. Με την πολλή σκέψη χάνουμε την λύση. Ο Θεός δεν προσ-εγγίζεται από τους σκεπτόμενους. **Ο Θεός προσεγγίζεται από τους προσευχό-μενους**, από εκείνους που εμπιστεύονται, που ακουμπούν με την καρδιά τους πάνω Του. Γι' αυτό και μας ζητάει να μην είμαστε πολυμέριμνοι.

Θα έλθουν τα Χριστούγεννα και η απειλή των μεριμνών θα είναι πολύ μεγάλη: Πως θα γιορτάσουμε; Τι θα μαγειρέψουμε; Τι δώρα θα αγοράσουμε; Όλες αυτές τις λεπτομέρειες καλό θα είναι να τις τακτοποιήσουμε μία ώρα αρχύτερα με τον απλούστερο τρόπο, για να αποφύγουμε, μεριμνώντας και φροντίζοντας για αυτά, να χάσουμε τα μεγάλα. **Πρέπει λοιπόν μαζί με το βάρος των αμαρτιών μας να αποθέσουμε, να βάλουμε στην άκρη, και το βάρος των μεριμνών μας.** «Πάσαν την βιοτικήν αποθώμεθα μέριμναν», ψάλλουμε στη θεία λειτουργία. Ας τα αφήσουμε λοιπόν λίγο στην άκρη όλα αυτά, ώστε να μείνουμε στα βασικά, στα αναγκαία.

Και ένα τρίτο πράγμα, πολύ σπουδαίο: Όσοι μπορούμε –και όλοι λίγο η πολύ μπορούμε– να σκεφθούμε τον διπλανό μας. Αυτόν που μπορεί να μην έχει δουλειά, που μπορεί να είναι άρρωστος... Τι ωραίο πράγμα είναι να μην αρκεστούμε στο «ε, θα τον βοηθήσει ο Θεός» η στο «ας τον βοηθήσουν κάποιοι άλλοι», αλλά η ανάγκη του να περάσει από το αλάφρωμα της δικής μας τσέπης! Τι μεγάλη ευλογία το να βαστάξουμε λίγο και τα υλικά βάρη των άλλων, αν μπορούμε και αν έχουμε αυτή την δυνατότητα! Τι όμορφο αντί να σπατα-λήσουμε σε κοσμικά και κούφια δώρα δεξιά και αριστερά τον θησαυρό των οικονομιών μας, να δώσουμε λίγο μέσα από αυτόν αισθήματα αγάπης σε ιερούς σκοπούς, σε αναγκαιούντες αδελφούς μας, ώστε κάτι να κάνουμε και για τη δική μας ψυχή.

Αυτή λοιπόν η ευλογημένη περίοδος που ξανοίγεται μπροστά μας, ξεδι-πλώνεται σαν μία μοναδική ευκαιρία για τον καθένα μας. Αυτό θα μας θυμίζουν συνεχώς οι σαράντα μέρες που ακολουθούν· και όλη μας η ζωή αυτή την ανάγκη θα επιβεβαιώνει. Σε εμάς μένει λίγο να ανοίξουμε τα μάτια μας, κάπως να διευρύνουμε την ακοή μας να ακούμε τα **πνευματικά μηνύματα,** για να μπορέσουμε να βρεθούμε κάποτε κι εμείς νοερά στη Βηθλεέμ, να χαρούμε με όλη μας την ύπαρξη τη Γέννηση του Χριστού, του Κυρίου και Θεού μας. Και τότε, αυτά τα Χριστούγεννα θα βεβαιώνουν ότι ο Θεός είναι «μεθ’ ημών», ότι δηλαδή βρίσκεται ανάμεσά μας· και όχι μόνο ανάμεσά μας, αλλά τελικώς και εντός ημών – «η βασιλεία του Θεού εντός ημών εστιν» (Λουκ. ιζ΄ 21).

Εύχομαι να δώσει ο Θεός σε όλους μας ανεξαιρέτως να αξιωθούμε να αντικρύσουμε ύστερα από σαράντα ημέρες τον Κύριο όχι μόνο γεννώμενο στην φάτνη της Βηθλεέμ, αλλά –κυρίως– ανακλινόμενο στη φάτνη της ψυχής μας. Αμήν.

Σαρακοστή Χριστουγέννων 2022